

«MURMURI» AV EVE ARIZA: Det er ikke småtterier at dette verket kommer på besøk til Bergen, skriver Renate S. Handal. FOTO: MARITA AAREKOL ▾

Eve Arizas overveldende kunst

Denne installasjonen sprenger både synsfeltet og rommet på Kunsthall 3,14.

RENATE SYNNES HANDAL
Kunstanmelder

12. feb. 2019 14:59

«Murmuri»

Installasjon med keramikkobjekter, Eve Ariza, Kunsthall 3,14, utstillingen står fra 08. 02. til 07. 04. 2019

Idet jeg går opp trappen og får se et glimt av denne enorme installasjonen, blir jeg først og fremst slått i bakken av en voldsom respekt.

Det er en vanvittig mengde arbeidstimer som er gått med i produksjonen av verket, og dét er tydelig allerede ved første øyekast.

Rett overfor inngangsdøren er fire vegger reist foran gallerirommets vindusrekke; de stenger ute dagslys, separerer rommet fra den ytre verden.

Det er ikke småtterier at dette verket kommer på besøk til Bergen.

«**Murmuri**» består av uendelig mange, små keramikkobjekter.

De kan minne om skåler, men har et lite snitt eller hull i basen, og mister med dette sin funksjon som bruksgjenstand. Alle blir til noe formålsløst – et kunstobjekt.

De er loddrett montert tett i tett med åpningen vendt utover i rommet. Hvert enkelt objekt blir til en del av mange, og kan minne om strukturen til for eksempel en bikube.

OVERVELDENDE? Hvor går egentlig grensene? Når kan man si at noe er én, fremfor en del av noe større? spør Renate S. Handal. FOTO: MARITA AAREKOL

Noen steder er det litt mer luft mellom objektene, slik at man nesten kan se dem som individuelle enheter.

Jeg sier nesten, fordi det overveldende antallet overkjører i hvert fall min kapasitet til å oppfatte én i mengden. I utstillingsteksten står det at de titusenvise, små keramiske objektene vil utfordre vår forstilling om hva som er et objekt i utgangspunktet, og det gjør de virkelig.

Hvor går egentlig grensene? Når kan man si at noe er én, fremfor en del av noe større?

Jeg vil ta et steg tilbake for å se helheten, men gallerirommet er ikke stort nok. Istedenfor står jeg ubesluttsomt og veksler på vekten i bena mine, i en rar avstand jeg ikke har valgt selv.

På fredagens åpning la jeg merke til at flere i publikum gjorde det samme, det var som om det gikk en usynlig linje foran verket og veggene. Ingen ville trække over den.

DETALJ: «Murmuri» på nært hold. FOTO: MARITA AAREKOL

Jeg har sagt det før, og sier det gjerne igjen – det er noe helt eget med kunst som i sin overflate blottlegger de lange arbeidstimene som ligger bak fasaden. Dette er en åpen og inkluderende gest, som på et lite millisekund gir seg selv både status og verdi.

Det er så selvfølgelig; titusener av timer har gått med på å lage titusenvis av disse objektene. For ikke å nevne alle timene med å sette dem opp og plukke dem ned, pakke dem inn og frakte dem rundt.

Ikke for å brukes, slik som keramiske objekter tradisjonelt blir og er blitt. Kanskje ikke for noen annen grunn enn å lage dem. Det er virkelig beundringsverdig.

Jeg fantaserer om antall timer med øvelse foran dreiebenken. Antall timer med endeløst repeterende arbeid.